

а) принцип да се права и слободe непосредно примењују и остварују на основу Устава и да се достигнути ниво људских и мањинских права не може смањивати. (члан 18., 19, и 20. Устава Републике Србије од 2006.);

б) принцип забране ограничења људских и мањинских права, осим ако то Устав допушта, у обиму неопходном да се уставна сврха ограничења задовољи у демократском друштву. (члан 20. Устава Републике Србије од 2006.);

в) право свакога на једнаку заштиту својих права у законом предвиђеном поступку и право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се решава о његовом праву или интересу (члан 21, 22, и 36. Устава Републике Србије од 2006. год.);

г) дужност државних органа и организација које врше јавна овлашћења да о правима и обавезама физичких лица решавају или на основу закона примењују мере принуде и ограничења само у законом прописаном поступку у коме је сваком дата могућност да брани своја права и интересе и да против донесеног акта изјави жалбу, односно употреби друго правно средство.

д) судска заштита зајамчених права и слобода (члан 36. Устава Републике Србије од 2006. год.);

ђ) заштита пред Управним судом која обухвата право на вођење управног спора односно испитивање законитости коначних управних аката којима се решава о правима и обавезама правних субјеката;

е) заштита пред Уставним судом односно право да се изјави уставна жалба против појединачних аката или радњи државних органа или организација која врше јавно овлашћење а којима се повређују или ускраћују људска права и слободe под условом да су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства (члан 170. Устава Републике Србије од 2006.)

ж) право свакога на накнаду штете коју му незаконитим или неправилним радом нанесе службено лице, државни орган или организација која врши јавна овлашћења (члан 198. Устава Републике Србије од 2006. год.);

з) право на правну помоћ коју пружа адвокатура као самостална и независна делатност. (члан 35. Устава Републике Србије од 2006. год.).